

κλιν, ὁποῦ τοῦ ἐσυνέβηκε· διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἀνιψιοῦ του. Ὄθεν συνεβουλεύθη μετὰ τῆς γυναικὸς του τί νὰ κάμῃ. Λέγει του ἐκείνη· ἀνάγκη εἶναι νὰ ἰδῆς νὰ κυβερνήσῃς τὰς δουλείαις σου, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶναι ἐντροπὴ νὰ μὴν ὑπάγῃς εἰς τὴν χαρὰν τοῦ πικιδιοῦ τῆς ἀδελφῆς σου· στοχάσου λοιπὸν, καὶ κάμε τὸ καλῆτερον. Ὅμως ἐστοχάσθηκα, ἀπεκρίθη, νὰ στείλωμεν τὸν υἱὸν μας Ἀχμέτ Ἀγά· πῶς σοῦ φαίνεται; Λέγει του, πολλὰ καλὰ εἶναι. Καὶ οὕτως ἠτοίμασαν αὐτὸν νὰ τὸν στείλωσι μὲ τοὺς ἀγάδαις καὶ δούλους περισσοὺς, καὶ μὲ χαρίσματα μεγάλα· καὶ ἐκίνησαν νὰ ὑπάγουν. Ὡς δὲ ἔμαθεν ὁ ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀλήμπεη Ἰμπραίμ Ἀγάς, πῶς πηγαίνει ὁ ἀνιψιὸς του, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν μὲ πολλοὺς ἀγάδαις, καὶ τὸν προῦπάντησαν, καὶ τὸν ἐδεξιώθησαν μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ τιμὴν· καὶ ἐλυόντες, τὸν ἐδέχθηκεν ἡ θεία του, καὶ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε, καὶ τὸν ἐπαινοῦσε, καὶ ἤρχετο καὶ τὰς ἐδικαίς του χαραῖς, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγκώμια γυναικίτικα. Ὡς τόσον ἔκαμαν τοὺς γάμους, καὶ ἔχαίροντο μικροὶ καὶ μεγάλοι· αὐτὸς μόνος δὲν εἶχε τόσην ἔγροϊαν νὰ χαίρεται. Διὰ τὸ ὁποῖον, βλέπωντας ἡ θεία του νὰ στέκεται ὡσάν περίλυπος, τοῦ ἔλεγε· διατί, Πασά μου, δὲν χαίρεσαι, ἀμὴ στέκεσαι ὡσάν περίλυπος; τί ἔχεις; τὴν νένα σου ἐνθυμᾶσαι; Αὐριον πηγαίνεις, καὶ τὴν εὐρίσκεις· ἐδῶ πρέπει νὰ στέκεσαι ὡσάν εἰς τὸ σπῆτι σου· καὶ τὸν ἐπιανε, καὶ τὸν ἐκολάκευε, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν γυναικῶν. Τοῦτον ὅμως ὀλίγον τὸν ἐμελλε διὰ τὸν γάμον, διότι ὕλος ὁ πόθος καὶ ἡ ἀγάπη του ἦτο πότε νὰ φύγῃ νὰ μὴ τοὺς βλέπῃ.

Ὡς τόσον ἀπ' ἐκεῖ δύο ὥραις ἔξιμκρᾶ ἦτον ἓνα μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐπάνω εἰς ἓνα βουνὸν, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκετο ἓνας ἱερομόναχος ἐνάρετος. Εἰς τοῦτον ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ πῶς εὐρίσκεται εἰς τὴν Χλένεναν, καὶ νὰ ἀσηκωθῇ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν πάρῃ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἔως εἰς τὴν Πάτραν, καὶ νὰ τὸν βαρκάρῃ διὰ τὴν Βενετίαν. Τὴν νύκτα ἐκείνην βλέπει καὶ τὸν μάρτυρα Ἀναστασίον εἰς τὸν ὕπνον του, φορῶντας τὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν του, κρατῶντας ἕτερον στέφανον εἰς

τὴν δεξιάν του, καὶ τοῦ λέγει· ἦ, ἴθι· ὁ καιρὸς τῆς σωτηρίας σου, Ἄχμετ Ἀγά, ἰδοὺ καὶ ὁ στέφανος ὁ εὐεχὸς σου, ἀποῦ τὸν κρατῶ· εἰπέ μου, τὸν θέλεις; Αὐτὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του τὴν πολλὴν ἔκαμε νὰ ἀπλώσῃ νὰ τὸν λάβῃ. Ὁ δὲ μάρτυς τοῦ εἶπε· δὲν σοῦ εἶπα μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ὅτι ἂν δὲν βαπτισθῆς, δὲν τὸν λαμβάνεις; λοιπὸν ἀνίστως καὶ τὸν θέλεις, σπούδασον νὰ φύγῃς, νὰ ὑπάγῃς πρὸς τὴν βρῦσιν, καὶ θέλεις εὖρει ἕνα καλόγερον, ὁ ὅποιος εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸν θέλεις ἀκολουθήσει· καὶ πρόσθετε αὐριον πρὸς τὰς ἑπτὰ ὥρας τῆς νυκτὸς, νὰ εὐγῆς ἀπὸ τὸ παλάτι, καὶ ἐκεῖ θέλεις ἀνταμώσει τὸν προφῆθῆντα καλόγερον, καὶ μὴ δειλιάσῃς εἰς ἐκεῖνο ὅπου σὲ ὀδηγήσει, ὅτι ἐγὼ πάντοτε θέλω εἶμαι μαζὶ σου, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσαι.

Ταῦτα ἰδὼν αὐτὸς, καὶ ἀκούσας, ἐξυπνος γενόμενος, ἐχαίρειτο κατὰ πολλὰ, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκτέθεικε, καὶ εἶδε τὴν βρῦσιν, καὶ ἐπαρακαλοῦσε πότε νὰ ἔλθῃ ἡ νύκτα ἡ σωτήριος διὰ λόγου του. Τὸ βράδυ λοιπὸν, μετὰ ταῖς χαρὰς καὶ τοὺς χοροῦς, ἔπεσαν ὅλοι νὰ κοιμηθῶσι, καὶ αὐτὸς ὁμοίως· πλὴν εἶχε τὴν ἔγνοιαν νὰ μὴν ἀποκοιμηθῆ, ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἐβδόμη ὥρα· ἀλλ' ὁ κλέπτῃς ὕπνος τοῦ ἐσφάλισε τοὺς ὀφθαλμοῦς, καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὡς δὲ ἐφθασεν ἡ ὥρα, βλέπει πάλιν τὸν καλὸν του ὀδηγόν, τὸν Θεῖον Ἀναστάσιον, νὰ τοῦ φωνάζῃ. Ἄχμετ Ἀγά, κοιμᾶσαι; σηκώσου, καὶ κατέβα πρὸς τὴν πηγὴν. Καὶ αὐτὸς παρευθὺς ἐγείρεται, καὶ καταβαίνει, καὶ βλέπει τὰς πόρτας ὅλας κλεισμένας· καὶ ἐν τῷ ἅμα, ὡ τοῦ θαύματος! ἤνοιξαν ἡ πόρταις καὶ εὐγῆκεν ἔξω, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὴν βρῦσιν, εὐρήκε τὸν Θεῖον ἄνδρα τὸν ἀπεσταλμένον, ὅστις τοῦ λέγει· τέκνον, ἀκολούθει μοι. Λέγει του· Πάτερ μου, ἀλησμόνησα τὴν σακκούλα μου μετὰ τὰ φλωρία, καὶ τὸ ὠρολόγιόν μου, καὶ νὰ γυρίσω νὰ τὰ πάρω. Ὁ δὲ γέροντος τοῦ εἶπε· ἄφες τὰ ἐξ ἀδικιῶν τοῦ Πατρὸς σου, τέκνον, ἄφες καὶ μὴ σε μέλλει δι' αὐτὰ, καὶ ὁ Χριστὸς θέλει σὲ διαθρέψει, μόνον ἀκολούθει μοι. Καὶ ταῦτα ἀκούσας, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Καὶ παρεμπρὸς, ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, ἤϊραν μίαν ἑκκλησίαν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, εἰς τὴν ὑποίαν εἰσῆλθον· καὶ τοῦ

λέγει ὁ Ἅγιος ἄνθρωπος· ἐκεῖνος· εὐχαλε, τέκνον, τὰ ρόβχα σου, καὶ φόρεσον αὐτὰ ὅπου μὲ ἐπρόσταξεν ὁ Θεός· νὰ σοῦ φορέσω· καὶ αὐτὸς παρευθὺς ἐξεγυμνώθηκε, καὶ ἐφόρεσε τὰ ταπεινὰ ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἔδωκεν ὁ δούλος τοῦ Χριστοῦ. Ὅτε τοῦ λέγει· φόρεσε καὶ τὰ τζαρούχια αὐτὰ· τὰ ὅποια δὲν ἤξευρε νὰ ὑποδεθῆ. Ἀλλὰ ἄρχισεν ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς νὰ τοῦ σπέρνη λογισμοὺς καὶ φροντισίαις, πῶς ἤγουν αὐτὸς νὰ κατασταθῆ εἰς τοιαύτην εὐτελεῖ καὶ πενηχρὰν κατάστασιν· καὶ ἄρχισε νὰ ὀδύρεται. Βλέπωντάς τον ὁ τίμιος ἐκεῖνος Γέρον· νὰ ὀδύρεται, παρευθὺς ἐγνώρισε τοῦ ἐχθροῦ τὴν προσβολὴν, καὶ πηγαίνει σιμὰ καὶ πιάνει τοὺς πόδας του, καὶ τοῦ βάζει τὰ τζαρούχια, καὶ τοῦ λέγει· διατὶ κλαίεις, τέκνον; τί σοῦ ἔβαλεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὸν λογισμὸν σου; Μὴ λυπῆσαι παντελῶς, διότι ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστὸς νὰ σὲ πληροφορήσῃ ὅτι αὐτὰ σοῦ πρέπουσι· καὶ πέρνει τον ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ τοῦ λέγει, καὶ ἐρμήνευσε νὰ εἰπῆ ἔτσι. Ἴδοὺ Χριστὲ καὶ Θεὲ ἀληθινὲ, ὅπου διὰ τὴν ἀγάπην σου ἀπαρνήθηκα καὶ πατρίδα, καὶ μητέρα, καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ πλοῦτη, καὶ ὀδύξαις, καὶ τιμαῖς καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀπόλαυσιν τοῦ ματαίου τούτου Κόσμου· μὴ με ἐγκαταλίπης τὸν δούλον σου, ἀλλὰ πληροφορήσόν με καὶ διήγησόν με νὰ εὕρω τὴν σωτηρίαν μου. Ὅτε, ὦ τοῦ θαύματος! ἀκούει μίαν φωνὴν μέσα ἀπὸ τὴν ἱερὰν εἰκόνα, καὶ τοῦ λέγει· Ἀχμὲτ Ἄγᾶ, ἐπειδὴ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην μου ἄφηκες τὴν πατρικὴν δυσσέθειαν, καὶ ἤλθες νὰ μὲ πιστεύσης καὶ νὰ μὲ δουλεύσης, μὴν ἀμφισβάλῃς τίποτε, καὶ ἡ χάρις μου θέλει εἶναι πάντοτε εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ σοῦ νὰ σὲ φυλάττῃ καὶ νὰ σὲ φωτίζῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν φόβον του ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ὁ δὲ τίμιος γέρον πηγαίνει καὶ τὸν πιάνει καὶ τὸν σηκώνει, καὶ τοῦ λέγει· χαίρου, τέκνον, ὅπου ἠξιώθης νὰ ἀκούσης τῆς γλυκυτάτης φωνῆς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐκατάλαβε μίαν ἄκραν χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν του. Λέγει τοῦ Γέροντος· ἔτοιμος εἶμαι Πάτερ μου, νὰ κάμω πάντα τὰ παρὰ σοῦ προστασσόμενα. Ὅτε ὁ Γέρον πιάκει τὰ τουρκικὰ ρόβχα, καὶ σκάπτει νὰ τὰ παρα-

χώση εις μίαν ἄκραν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸς τοῦ λέγει·
σὺτὰ, Πάτερ, εἶναι πολύτρημα, καὶ καλλήτερα νὰ τὰ δώσης
κάνενος Ρωμαίου πτωχοῦ νὰ κυβερνηθῇ, παρά νὰ τὰ φάγῃ ἡ
γῆ. Λέγει· ἐδὼ αὐριον θέλει γένη μεγάλη ἐξέτασις διὰ ἐσένα,
καὶ ἐὰν εὐρεθῶσι τὰ ρούχα σου εἰς κανένα Χριστιανόν, ὄλους
τοὺς θανατόνει ὁ πατήρ σου, καὶ χαλᾶ καὶ ὄλαις ταῖς Ἐκκλη-
σίαις· μόνα καλλήτερα νὰ μὴ φανῶσι παντελῶς· καὶ οὕτως τὰ
ἐπαράχωσεν ἐκεῖ καλούτσικα· ἐπεῖτα εὐγήκασιν ἀπὸ τὴν Ἐκκλη-
σίαν, καὶ ἐπεριπάτησαν δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπὸ ὄρη καὶ βουνά καὶ
λαγκάδια πεζοί, καὶ διὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐφθασαν εἰς τὴν
Ἑλλάσσονα. Καὶ ἀπελθὼν ὁ τίμιος γέρον, ἀνήγγειλε τὰ κατ'
αὐτῶν τῷ ἐκεῖ σε Ἀρχιερεῖ, ὅστις ἐχάρη κατὰ πολλὰ καὶ τοὺς
ἐδεξιώθη καὶ τοὺς ἐπεριποιήθηκεν ἡμέρας ἕξ· εἶτα ἐκβαλὼν
ἐκατὸν πεντήκοντα βενέτικα χρυσᾶ, ἔδωκε τῷ γέροντι, παραγ-
γείλας αὐτῷ νὰ πιάσῃ ζῶον νὰ καθαλικεύσῃ ὁ νέος νὰ μὴ πε-
ριπατῇ, ὡς ἀσυνείηστος, καὶ ταλαιπωρεῖται, καὶ ὄσα μείνουσιν ἕξ
αὐτῶν νὰ τοῦ τὰ δώσῃ ὅταν βαρκαρισθῇ. Καὶ οὕτω μετὰ τριά-
κοντα ἡμέρας ἐφθασαν εἰς Πάτραν, καὶ εὐρόντες πλοῖον ἕτοιμον
διὰ τὴν Βενετίαν τὸν ἐβαρξάρισεν ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ἐκεῖνος,
καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ μίαν ἀγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ τὰ
χρυσᾶ, ὄσα ἔμειναν. Γράφειν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Βενετίᾳ ἱερεῖς
Ρωμαίους· πάντα τὰ κατ' αὐτῶν, ἐγχειρίζοντας τὰ γράμματα,
καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν, καὶ εὐχόμενος τὰ κάλλιστα καὶ σωτη-
ριώδη, ὁ μὲν ὑπέγραψεν εἰς τὴν ἡσυχίαν του, ὁ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὸ
πλοῖον. Καὶ ἐκίνησεν καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν Βενετίαν, εὐοδούμενος
χάρτι Χριστοῦ καὶ τῆς Θεομήτορος. Καὶ ἀπελθὼν, ἐγγείρησε τὰ
γράμματα εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου
τῶν Ρωμαίων, οἵτινες τὸν ἐδεξιώθησαν καὶ τὸν ἐραντέρωσαν εἰς
ὄλους τοὺς ἐκεῖσε τιμίους πραγματείας· τοὺς Ρωμαίους, καὶ
ὄλοι τὸν ἐχαίροντο καὶ τὸν ἐκυβερνοῦσαν κατ' ἡμέραν ἀπὸ τὰ
χρειώδη τῆς ζωτροφίας ἔξοδα.

Ἐκαμε γοῦν ἕνα χρόνον, καὶ ἀπὸ τότε ἐζητοῦσε τὸ θεῖον
βάπτισμα. Οἱ δὲ τὸν ἐσυμπέραναν μὲ τὴ τήμερον καὶ αὐριον,

τὸ μὲν διὰ τὸ ἐλθεῖν εἰς νόμου ἡλικίαν, τὸ δὲ διὰ τὸν δοκιμά-
 σουν, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι, ὅτε ἔφυγεν ἀπὸ
 τὸ πατρικὸν τοῦ ὁσπητίου, ἦτο χρόνων δεκατεσσάρων. Καὶ τὸν
 καιρὸν, ὅπου ἤθελαν νὰ τὸν βαπτίσουν, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ἰδοὺ καὶ
 βλέπει ἓνα ἱερομόναχον ἀπεσταλμένον ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τοῦ
 Μοναστηρίου, ὅπου ἐπῆγε καὶ ἐπρὸςκύνησε τὸν τάφον τοῦ μάρ-
 τυρος Ἀναστασίου. Ὅστις ἐπεριπάτησεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον,
 ἐρωτῶντας δι' αὐτὸν, καὶ φθάνωντας εἰς Βενετίαν, ἔμαθεν ὅτι
 ἦτον ἐκεῖ, καὶ ὅτι ἤθελον νὰ τὸν βαπτίσουν. Πηγαίνει καὶ τὸν
 εὗρίσκει· εὐθὺς τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε· καὶ αὐτὸς τὸν
 ἠρώτησε διὰ τὸν πατέρα του, τί ἔκαμεν ἀφ' οὗ ἔφυγεν; Ὁ δὲ
 λέγει· ἀφοῦ ἐγύρισαν ὀπίσω οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ὅπου ἦσαν
 μαζὴ σου, καὶ εἶπασιν ὅτι ἐχάθηκες, καὶ οὔτε ζωντανός, οὔτε
 ἀπεθανόμενος ἀκούσθηκες, ὁ πατήρ σου ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ ἐγει-
 νεν ὡσάν τρελλός ἐξ ἡμέρας, καὶ ἡ μήτηρ σου ἐξερρίζωσεν ὅλα τὰ
 μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ὅλοι τοῦ ὁσπητίου σου ἔκαμαν
 ὀρθῶν φρικτὸν, μέγαλον καὶ ἀπαρηγόρητον, καὶ ὁ πατήρ σου
 ἔστειλεν εἰς κάθε τόπον ἀνθρώπους νὰ ἐρευνοῦν καὶ ἐξετάζου
 διὰ λόγου σου· καὶ πολλὰ χάρισματα ἔταξε καὶ τάξει, ὅποιος
 ἤθελε σὲ εὔρει. Ὁ δὲ ἡγούμενος, ὡς ἔμαθε τὴν φυγὴν σου, ἐσύνα-
 ξεν ὅλους τοὺς πατέρας τοῦ μοναστηρίου, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν κοι-
 νὴν δέξιν νὰ σὲ φυλάξῃ ὁ Κύριος, καὶ νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ τε-
 λειώσῃς τὸν δρόμον, ὅπου ἔπιασες· καὶ ἔστειλε καὶ ἐμὲ, ὡς ἐλέ-
 πεις νὰ ἔλθω εἰς ταῖς Φραγκιαῖς, νὰ ἐξετάσω νὰ σὲ εὔρω, καὶ
 νὰ ὑπάγω νὰ τὸν πληροφορήσω· ἐγὼ δὲ κηρύττω τί ἄνθρωπος
 εἶσαι, καὶ τί πλούτη καὶ δόξαις ἀφήκες διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χρι-
 στοῦ, ἵνα σὲ ἀγαποῦν οἱ Χριστιανοί, καὶ νὰ σὲ κυβερνοῦν.

Καὶ αὐτὸς, ἀκούωντας αὐτὸν, κατὰ πολλὰ ἐχάρηκε, καὶ ἐδό-
 ξασε τὸν Θεόν. Ἀκούοντες δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ πραγματευταὶ
 Ῥωμαῖοι εἰς Βενετίαν τὰ περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἱερομο-
 νάχου ἐκείνου, ἔχαIRON μετὰ πάσης καρδίας καὶ ἐδόξαζον τὸν
 Θεόν, καὶ τὸν ἠγαποῦσαν ἔτι περισσότερον.

Καὶ τότε παρευθὺς, χωρὶς ἀργοπορίαν, τὸν ἐδάπτισαν μέσθ εἰς

τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῆς μνήμης τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, εἰς τὰς 26 τοῦ Ὀκτωβρίου 1756, ὀνομάζωντάς τον Δημήτριον, ὑπάρχων τότε χρόνων δεκαπέντε. Εὐρισκομένου λοιπὸν αὐτοῦ καὶ διατρίβοντος εἰς Βενετίαν, ἐζητοῦσεν ἕνας πραγματευτῆς Ῥωμαῖος καλὰ κυβερνημένος νὰ τοῦ δώσῃ διὰ γυναῖκα μίαν ἀνεψιάν, ὅπου εἶχε, νὰ τὸν κάμῃ παιδί του καὶ κληρονόμον του. Ἀλλ' αὐτὸς ἀκούωντας ταῖς θαυματουργίαις ταῖς περισσαῖς ταῖς καὶ ἐκάστην γινομέναις τοῦ Ἁγ. Σπυριδῶνος εἰς τοὺς Κορυφοὺς, εἶχε πόθον νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῆ, καὶ νὰ προσκυνῆσῃ τὸ ἅγιόν του λείψανον. Διὰ τοῦτο ἐζήτησε τὴν ἄδειαν καὶ τὴν σύστασίν του εἰς τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανοὺς ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τῆς Βενετίας καὶ ἀπὸ τοὺς πραγματευτάς, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔδωκαν κάθε χρειάζομενον καὶ ἐφόδια ἀρκετὰ, παραγγείλας αὐτῷ μάλιστα ὁ πραγματευτῆς ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ παιδί του, νὰ μὴν ἀργοπορήσῃ εἰς Κορυφοὺς, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀγλήγορα εἰς Βενετίαν. Ἀπελθὼν δὲ αὐτὸς, καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδῶνος, ἐχάρη. καὶ ἠρώτησε πόθεν, καὶ τί ἄνθρωπος ἦτον αὐτὸς, ὅπου ἀξιώθη νὰ γένη παρόμοιος ἅγιος Θαυματουργός; Καὶ μαθὼν, ὅτι ἦτο καλόγηρος, λέγει· καὶ ἐγὼ λοιπὸν καλόγηρος θέλω νὰ γένω, ὡς αὐτόν. Ἐγὼ εἶχα τόσα πλοῦτη καὶ τόσκις δόξαις, καὶ ταῖς ἄφηκα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τώρα θέλω νὰ γυρεύω παρόμοια πράγματα, ἤγουν πρόσκαιρα καὶ φθαρτά; Καὶ κατενδωθεὶς εἰς τοῦτο, εὗρηκεν ἕνα πνευματικὸν καὶ ἐνάρετον ἄνθρωπον, καὶ τοῦ ἐφανέρωσε τὸν σκοπὸν του, παρακαλῶντας τον νὰ τὸν δεχθῆ καὶ νὰ τὸν κουρεύσῃ μοναχὸν, καὶ νὰ τὸν διδάξῃ τὰ τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τίνι τρόπῳ νὰ διάγῃ διὰ νὰ εὐαρεσῆσῃ Κύριον τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ τίμιος ἐκεῖνος Γέρον τοῦ ἔλεγε τὰς δυσκολίας καὶ τὰ ἐμπόδια ὅπου ἤμποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν τάχα εἰς αὐτόν, μὲ τὸ νὰ ἦναι ἀσυνεθίστος καὶ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ πῶς καὶ κοσμητικὸς ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον καλὸν, καὶ νὰ σωθῆ, καὶ ἄλλα ψυχοφελῆ λόγια πολλά· Ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε πολλὰς ἡμέρας παρακαλῶν αὐτόν, καὶ ζῆσθιν ἐκμύνησεν τὸ σχῆμα τῆς Ἀγγελικῆς.

ὄθεν βλέπωντας τὸ ἀμετάθετον τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς γνώμης του, τὸν ἐκούρευσε καὶ τὸν ἐδέχθη μοναχὸν, μετονομάζωντάς τον Δανιήλ.

Εὗρισκετο λοιπὸν ὑποτασσόμενος τῷ τιμῶ αὐτοῦ Γέροντι, καὶ βλέπων καὶ ἀκούων τὰ καλὰ διδάγματα αὐτά, ἀγωνίζετο, ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ εἰς τὰ ἀδύνατα. Καὶ διαβαζώντας τοὺς βίους τῶν Ἁγ. Πατέρων, ὅπου εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, ἐπαρακινεῖτο εἰς αὐτά· καὶ ἀναγινώσκοντας τὸν βίον καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγ. μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου, καὶ βλέπωντας πῶς αὐτὸς, ἂν δὲν ἤθελε κηρύξει τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην του, δὲν ἐσώνετο, ἔλαβεν ἓνα διάπυρον πόθον καὶ ζῆλον, ὅτι καὶ αὐτὸς τοιοῦτοτρόπως νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην του. Καὶ πηγαίνωντας μὲ τὸν λογισμὸν αὐτὸν πολὺν καιρὸν, ἀποφασίζει τέλος πάντων νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ Κορυφῶς, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν νὰ μαρτυρήσῃ, χωρὶς νὰ τὸ εἰπῇ τοῦ γέροντός του, διατὶ ἤξευρε καλῶτατα ἀπὸ κάποια προλεγόμενα πῶς δὲν τὸν ἀφίνει. Ὅθεν φεύγει μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς Ζάκυνθον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν Μωρέα, καὶ ἐκεῖθεν ἐπλευσε κατευθεῖαν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν παραγενόμενος, καὶ βλέπωντας τοιαύτην μεγαλόπολιν, γεμάτην ἀπὸ τόσους ἀσεβεῖς, ἐλυπήθη καὶ ἐκλαυσεν. Ὅμως ἀπελθὼν σιμὰ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἐκόνευσεν εἰς ἓνα ὁσπήτιον, καὶ ζητήσας, εὔρεν ἄνδρα τινὰ ἐνάρετον, ἐξαγγέλλων αὐτῷ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν· τοῦ ἀνήγγειλε προσέτι καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐρχομοῦ του. Οὗτος δὲ τοῦ λέγει· καλῶς καὶ θεάρεστος, πάτερ Δανιήλ, (διότι ἐτζι ὠνομάσθη εἰς Κορυφῶς), εἶναι ὁ πόθος σου, πλὴν πρέπει νὰ στοχασθῆς ἂν ἦναι θέλημα Θεοῦ νὰ τὸ κάμῃς, διότι ὁ βασιλεὺς οὗτος εἶναι ἄνθρωπος πολλὰ δεσιδαίμων καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς χριστιανούς· μὴ τύχη καὶ λογιάσῃ πῶς ἐδῶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον σὲ ἐβάπτισαν, καὶ χαλάσῃ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τὸν Πατριάρχην καὶ πολλοὺς ἄλλους χριστιανούς, καὶ θέλωντας ἐσὺ τάχα νὰ κάμῃς καλὸν ἰδικὸν σου, προξενήσῃς ἄλλο κακὸν ἐδικὸν σου καὶ ἄλλο εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς

χριστιανούς, και αντί να σώσης την ψυχήν σου, φοβούμαι να μη την κολάσης· μόνον κάμε αυτό όπου σου λέγω· πέσε εις προσευχήν και δέξαι θερμήν τῷ Θεῷ να σου φανερώσῃ ἂν ἦναι τοῦτο θέλημά του, και ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεός θέλει σοῦ ἀποκαλύψει τὸ συμφερότερον.

Ὅθεν κατὰ τὴν συμβουλήν και ὁδηγίαν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἀνδρός, ἀπελθὼν και κλείσας τὴν θύραν τοῦ οἴκου του, ἐδέετο θερμῶς και μετὰ δακρύων πολλῶν, νηστεύων και ἀγρυπνῶν· και παρακαλῶντας ἡμέρας δεκαεπτὰ, τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ, ἐκτείνας τὴν προσευχὴν ἕως ὥρας ἐνάτης, ἠτόνισεν ἐκ τῆς στάσεως, και καθίσας ὀλίγον, ἀφύπνωσε.

Και ἰδοὺ βλέπει ἕναν ἀστραπόμορφον νέον, ὁποῦ τὸν χαιρετᾷ· και τοῦ λέγει ὁ Δανιὴλ ποῖος εἶσαι ἐσὺ, ὁποῦ μοῦ λέγεις να χαίρω; Ὁ δὲ νέος τοῦ λέγει· δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἀναστάσιος; δὲν με γνωρίζεις, φίλτατε Δανιὴλ; Τότε αὐτὸς τοῦ λέγει· ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, πῶς ἐκαταδέχθης να ἐλθῆς εις ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλόν; Ὁ δὲ λέγει· πίστευσόν μοι, ὅτι, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησες ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, δὲν ἠμέλησα εις οὐρανοὺς να δέωμαι Κυρίῳ τῷ Θεῷ διὰ λόγου σου· χαίρου τοίνυν τὴν σήμερον, ὅτι θέλεις ἀξιωθῆ να ἰδῆς φρικτὰ και μεγάλα μυστήρια· και πιάνωντάς τον ἀπὸ τὴν δεξιὰν χεῖρα, τοῦ λέγει· ἀκολούθει μοι!

Και πορευόμενοι, ἤλθον εις ἕνα τζαμι, ὁποῦ ἦτον πρότερον ναὸς τῶν Χριστιανῶν, και τοῦ λέγει· βλέπεις τὸν βωμὸν αὐτόν; αὗτος ἦτον ναὸς πρῶην τῶν ἁγίων Πάντων. Και πλησιάσαντες εις τὴν θύραν, βλέπουσιν ἕνα, και λέγει· ἔλθετε ὀγλήγορα, και σὰς προσμένουσι· και ἔτιζι τοῦ ἐφάνηκε πῶς ἐμβήκασι μέσα, και εἶδασι πλῆθος, πλῆθος ἀνθρώπων νέων τε και γερόντων. Και αὐτὸς ἐρώτησε τὸν Ἀναστάσιον, τί ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί; Ὁ δὲ λέγει· αὐτοὶ εἶναι οἱ ἅγιοι Πάντες ὅπου συλλειτουργοῦνται. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἐρώτησε, λέγοντας· ἤλθες Δανιὴλ; ἤλθες, τοῦ ἀπεκρίθηκεν, ὁ ἁμαρτωλός· και οὕτως ἐξήρχοντο δύο δύο, πορευόμενοι ὁμοῦ. Και αὐτοὶ σὺν αὐτοῖς ἀπῆλθον εις ἄλλον βωμὸν, και λέγει του ὁ Ἀναστάσιος· Οὗτος ἦτο ναὸς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Πλησιάζαντες δὲ σιμά, ἀνεώχθησαν αἱ θύραι, καὶ εὐγήκασι δύο νέοι, κρατοῦντες λαμπάδαις, καὶ δύο διάκονοι μετὰ θυμιατῶν, θυμιάζοντες τοὺς ἀγίους· θυμιάσαντες, δὲ καὶ αὐτοὺς, εἰσηλθόν, καὶ βλέπουσι τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους καὶ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐλένην βαστάζοντας τὸν τίμιον Σταυρὸν, ὅστις ἔλαμπεν ὑπὲρ τὸν Ἥλιον. Καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται ὁ Ἅγιος Μαρκεριανός, καὶ ἐμοίρασε κηρία εἰς ἕλους, δίδωντας καὶ αὐτοῖς· καὶ ἀνάπτωντας τὰ κηρία, εὐγαίνει ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος σὺν τῇ μητρὶ αὐτοῦ, βαστάζοντες τὸν Σταυρὸν, καὶ κατόπιν τοῦ Σταυροῦ ἀκολουθοῦσαν οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι Πάντες ἀκταμῶς. Ἐξερχομένου δὲ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἔπεσαν κατὰ γῆς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Σελήνης. Ὀλίγον δὲ περιπατοῦντες, βλέπουσι τὸν τροπαιοφόρον Γεώργιον, καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀγίους· ἀπεράσατε καὶ ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ἐδικόν μου, ὅπου τῶρα εἶναι βωμὸς τῶν Ἀγαρηνῶν, διὰ νὰ πέσουν τὰ σημεῖα τῆς Σελήνης. Καὶ ἐξελθόντες ἐκεῖθεν, ἔπεσαν τὰ βδελυρὰ σημεῖα· καὶ ἐμβαίνωντας ὁ Ἅγιος Γεώργιος μέσα εἰς τὸν ναὸν, ὡς τοῦ ἐφάνη, ἐδίωξεν ὅλους τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ὅπου ἦσαν μέσα, λέγωντας· φύγετε, μιαρῶτατοι, ἀπὸ τὸν οἶκόν μου, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀπομένω πλέον ἐδῶ. Κάκειθεν πορευόμενοι, ἤκουσαν μίαν γλυκυτάτην μελωδίαν, ὅπου ἔψαλλαν τινές· τὸ, *Χαίροις Ἄνασσα*. Καὶ πηγαινῶντας κατευθεῖαν, εὐρήκασι πλῆθος Ἀγαρηνῶν, οἳ ὅποιοι ἐφώναζον, ὡς διωκόμενοι· ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! ὡς φέγωμεν ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐφθασαν. Καὶ πλησιάζαντες εἰς τὸ γιανίτζαμι, ἐμβήκασιν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ στέκοντας ὄρθιοι, ἐκρχτοῦσαν τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ ἔψαλλον τὴν δοξολογίαν. Καὶ σιμά εἰς τὸ τέλος τῆς δοξολογίας, ἀνέβηκεν ὁ ἱμάμης νὰ φωνάξῃ· καὶ σηκόνωντας ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν Σταυρὸν, λέγει πρὸς αὐτόν· δὲν βλέπεις, κατάρατε, τὸ σημεῖον τοῦ Ἰψίστου; μόνον ἐτόλμησας καὶ τῶρα νὰ εὐγῆς νὰ βλασφημήσης; καὶ ἔψωνωντας τὸν Σταυρὸν, ἐκρημνίσθησαν ἡ τροῦλαι μετὰ τὸν ἱμάμην.

Καὶ φεύγωντας ἀπ' ἐκεῖ, ἐπήγασιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας. Καὶ ἰδοὺ εὐγαίνουσι δύο Διάκονοι μετὰ τῶν θυμιατῶν.

καὶ κρατῶντας ὁ Δανιὴλ σφικτὰ τὸν Ἀναστάσιον, τοῦ λέγει· ποῖοι εἶναι αὐτοί; τοῦ λέγει· ὁ ἐκ δεξιῶν, εἶναι Στέφανος ὁ πρωτομάρτυς· ὁ ἐξ ἀριστερῶν, ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος. Καὶ θαυμάζωντας τὸν Σταυρὸν καὶ πάντας τοὺς ἀκολουθοῦντας ἁγίους, εἰσῆλθον ἔνδον, καὶ πλησιασάντες εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ἦτο μία θύρα κλεισμένη, ἣτις ἐφάνη πῶς ἀνοίχθηκε, καὶ ἐμβῆκαν μέσα, καὶ εἶδαν θαυμαστὰ καὶ παράδοξα πράγματα, εἰκόνας καὶ κανδήλας ἀναμμένας, μανουάλια καὶ ἕτερα ἱερὰ σκεύη ἐγκοσμημένα, καὶ μίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πολλὰ ὠραίαν, ὡσάν Ὀρόνον μὲ πλῆθος Ἀγγέλων κύκλωθεν. Καὶ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος ἦτον ἕτερος Ὀρόνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο ἕνας γηραλέος, (ἀμὴ δὲν ἑκατάλαθα ἢ ἐξυπνος ἦτον, ἢ κοιμώμενος), ὅστις εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν του κορῶνα, καὶ εἰς τὰς χεῖράς του ἐκρατοῦσεν ἕνα ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐγκοσμημένον. Κύκλωθεν δὲ τοῦ Ναοῦ ἦσαν Ὀρόνοι· καὶ ἐρωτῶντας ὁ Δανιὴλ τὸν Ἀναστάσιον τί Ὀρόνοι εἶναι ἐκεῖνοι; τοῦ λέγει, ὅτι οὗτοι εἶναι οἱ Ὀρόνοι, ὅπου ἐκάθισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἔκαμαν τὰς Συνόδους, εἰς τοὺς ὁποῖους πάλιν θέλουν νὰ καθίσουν πρὸς ἔνωσιν ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως παύσουν τὰ σκάνδαλα καὶ σχίσματα τῶν Χριστιανῶν. Καὶ οὕτως ἔθεσαν εἰς τὸ μέσον τὸν τίμιον Σταυρὸν· καὶ συνάζωντας ὁ ἅγ. Μαρκιανὸς τὰ κηρία ἀπὸ ὄλους, τὰ ἔβαλε σιμὰ εἰς τὸν Σταυρὸν· καὶ τότε ἀνεώχθησαν αἱ θύραι τοῦ ἱεροῦ Βήματος, καὶ εὐγαίνουσι νέοι ἀσπροφόροι, κρατοῦντες ἕνα Ὀρόνον ὀλόχρυσον, καὶ τὸν ἔστησαν μέσον τοῦ ναοῦ. Μετὰ δὲ, βλέπουσι τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἐνδεδυμένον στολὴν Ἀρχιερατικὴν, μὲ Στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν ἐξαστράπτοντα, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν Ὀρόνον. Τότε φαίνεται πῶς ὁ ἅγ. Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ἐπῆρε καιρὸν νὰ κάμῃ ἀρχὴν τῆς Θείας Λειτουργίας. Καὶ εἰς τὴν πρώτην εἰσοδὸν εἰσῆλθεν ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς ἔνδον τοῦ Βήματος μετὰ πάντων τῶν παρισταμένων· καὶ εἰς τὸν δέοντα καιρὸν ἀνέγνωσεν ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος τὸν ἀπόστολον· καὶ ἦτον, *Ἄδελφοί, οἱ ἄγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο Βασιλείας*, καὶ τὰ ἐξῆς· τὸ δὲ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἶπεν ἐπ' ἀμύμονος ὁ πρωτομάρτυς Στέ-

φανος· και ἦτον, *Ἐγώ εἰμι ἡ Ἀμπελος, και τὰ ἐξῆς. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης εισόδου ἕστακεν ὁ Χριστὸς και εὐλογοῦσεν ὄλους· και ἐν τῷ ἀποθέσθαι τὰ ἅγια ἐπάνω τῆς ἀγίας Τραπέζης, πάλιν εὐλόγησεν ὁ Χριστὸς· και μετὰ τὸ Κοινωνικόν, ἐξῆλθεν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος κραυγάζων τὸ, *Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως και ἀγάπης προσέλθετε.**

Τότε σταθεῖς ὁ δεσπότης Χριστὸς εἰς τὴν ὠραίαν Πύλην, ἐπήγεν ὁ ἱερός Χρυσόστομος, και Μητροφάνης ὁ Πατριάρχης και ἐπήρασιν ἐκείνον τὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου, και τοῦ εὐγαλαν τὴν κορῶνιν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, και τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὰς χεῖρας, και τὸν φέρουσιν ἔμπροσθεν τοῦ Χριστοῦ, και τὸν ἐκοινωνήσαν· ἔπειτα πάλιν τοῦ ἔβαλαν τὴν μίτραν εἰς τὴν κεφαλὴν, και τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς χεῖρας, και τὸν ὑπήγαν εἰς τὸν τόπον του. Μετὰ δὲ τὴν τελείωσιν ὑπῆγε και ἐκάθισεν ὁ Χριστὸς πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, και παρευθὺς ὄλοι ὁμοῦ οἱ Ἅγιοι ὑπήγασιν και ἐπροσκύνησαν γονατιστοὶ τὸν Κύριον, λέγοντες· *Κύριε, πάντες ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου παρακαλοῦμεν τὸ Κράτος τῆς Βασιλείας σου, γὰ κάμης ἔλεος εἰς ὄλους τοὺς νῦν Ὀρθοδόξους, και γὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν πικρὰν δουλείαν τῶν Ἀγαρηνῶν! Ὁ δὲ Κύριος λέγει· Ὅχι μόνον δὲν θέλω τοὺς ἐλευθερώσει, ἀλλὰ και γὰ τοὺς περισσέσω τὰ κακά, διατὶ εἶναι ἀμετανόητοι και ἀδιόρθωτοι· και ἔτι ἐσιώπησαν οἱ Ἅγιοι. Τότε ὁ ἱερωτικὸς ὁ Ἀδελφθεός, Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, και Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν Θεοτόκον, και προσκυνήσαντες αὐτήν, εἶπον· *Κυρία Θεοτόκε, ἡμεῖς ὄλοι οἱ δοῦλοι σου δεόμεθά σου γὰ μισοιτεῦσης πρὸς τὸν Υἱόν σου, διὰ γὰ εὐσπλαγχνισθῆ τὸ γένος τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν γὰ τὸ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαρηνῶν.**

Τότε, ἐγερθεῖσας τοῦ θρόνου τῆς Θεοτόκου, ὁ Σταυρὸς, και πάντες οἱ Ἅγιοι ἐπροσκύνησαν αὐτήν· και πορευθεῖσα πληθεῖον τοῦ Υἱοῦ της, λέγει αὐτῷ· *Τέκνον μου, γλυκύτατον, βλέπεις τοὺς πιστοὺς σου δούλους μὲ τι φόβον και τρόμον στέκουν ἔμπροσθέν σου, και ζητοῦσιν τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ὀρθοδόξων Χρι-*

στιασῶν; παρακαλῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαθότητά σου γὰρ συγκαταθέσης γὰρ ἐλευθερώσης τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῆρ δουλείαν τῶν Ἀγαρηνῶν.

Ὁ δὲ Κύριος λέγει πρὸς τὴν Θεοτόκον· Ἦξευρε, ὦ Μήτηρ μου, ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβεστάτου Μαχμούτη ἤθελα νὰ τοὺς ἐλευθερώσω, πλὴν αὐτοὶ εἶναι ἀχάριστοι καὶ ἀμετανόητοι· καὶ πάλιν ἔκτισα τῷ Βασιλεύοντι μελανοφορῆσαι αὐτοὺς διὰ νὰ βλέπωσι τὸ μαῦρον, μήπως καὶ ἔλθωσιν εἰς αἴσθησιν, ἀλλὰ μήτε με αὐτὸ ἠθέλησαν νὰ διορθωθοῦν, ἀλλὰ καθεκᾶστην με παροργίζουσι μετὰ τὰ κακά τους ἔργα καὶ ταῖς ἀσυμφωνίαις.

Τότε πάλιν ἡ Παντάνασσα λέγει· τέκνον μου ποθεινότατον, αὐτοὶ σὲ ἐδόουλεσαν πιστῶς, καὶ ἂν τώρα σφάλλουν, παιδεύσον αὐτοὺς κατ' ἄλλον τρόπον, ὡς οἶδας, καὶ μὴ τοὺς ἀφήσης εἰς χειρὰς τῶν ἀσεβῶν ἐχθρῶν σου.

Τότε λέγει αὐτῆς· ὦ Μήτηρ, πολλὰ με παρακαλεῖς· καὶ λοιπὸν ἂν ἦναι δι' ἀγάπην σου, καὶ διὰ τὰς δεήσεις τῶν ἁγίων μου θέλω τοὺς ἐλευθερώσει ἐντὸς ὀλίγου. Τότε πίπτουσα ἡ Θεοτόκος καὶ πάντες οἱ ἅγιοι, ἐπροσκύνησαν αὐτόν. Καὶ πορευθεῖτα ἡ Θεοτόκος, ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς· καὶ ἐγερθέντες οἱ ἅγιοι, δύο δύο προσκυνοῦντες, ἠσπάζοντο τὸ ὑπογονάτιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἰσπερὸν δὲ πάντων ἐπλησίασε καὶ ὁ Δανιὴλ πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ λέγει· Κύριε βοήθει μοι! καὶ ὁ Κύριος τοῦ λέγει· Δανιὴλ, φυλάττου νὰ μὴν παρῆρσιασθῆς, ὅτι μέγας κίνδυνος ἀκολουθεῖ. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη· Κύριε, γεννηθήτω τὸ θέλημά σου.

Καὶ εὐθὺς ἐξέρχονται δύο νέοι λαμπροφόροι ἀπὸ τὸ ἱερὸν Πήμα· καὶ εἶδεν ὀκοῦ ἐσχίσθη ἡ στέγη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀφῆρπασαν τὸν Χριστόν πάντες οἱ παριστάμενοι αὐτῷ ἅγιοι ἄγγελοι καὶ ἀνελήθη εἰς Οὐρανοῦς. Οἱ δὲ ἅγιοι ἐδοξολογοῦσαν καὶ εὐχαριστοῦσαν τὴν Θεοτόκον διὰ τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐλευθέρωσιν. Ἡ γοῦν Θεοτόκος εἶπεν ἑνὸς τῶν παρισταμένων αὐτῇ νὰ κραξῆ τὸν Δανιὴλ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτήν· ὅστις, καθὼς ἐσίμωσε, τὴν εὐχαρίστησεν, ὀκοῦ τὸν ἤξλωσε νὰ ἰδῆ τὴν παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ τῆς καὶ αὐτῆς. *Π.λὴν οὐκ ἐπετύχηε τὸ ποθομένον ἐλυπεῖτο.*

Ἡ δὲ λέγει αὐτῷ· μὴ λυπῆσαι περὶ τούτου, ἐπειδὴ μέγας ὄλεθρος ἤθελεν ἀκολουθήσει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς Χριστιανούς ἀνίσως ἐπαρρησιάξουσιν ἀκινδύνως καὶ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, διότι ἤθελαν νὰ σὲ μιάνωσιν οἱ παμπόνηροι. Τὸν δὲ ἀπειρασμένον χρόνον ἦτον ἐδῶ ὁ πατήρ σου εἰς Βασιλεύουσαν, καὶ κάνωντας πολλὰς μαγίας, ἐφανερῶθη εἰς αὐτόν, ὅτι ἔγεινες Χριστιανός καὶ μοναχός, καὶ ὅτι ἔχεις νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, καὶ ἀποροῦσε ποῦ νὰ ἐβαπτίσῃς. Καὶ ἐλόγιασε μήπως καὶ εἰς τὴν Βλαχίαν εὐρίσκεσαι, καὶ σὲ ἐπρόσμενε, καὶ ἔστειλεν ἕνα, προσποιούμενον πῶς εἶναι Χριστιανός, νὰ ἐξετάσῃ διὰ λόγου σου, ἀφήνωντας καὶ ἐδῶ ἄλλους νὰ ἐρευνοῦσιν, ἴσως καὶ σὲ εὕρωσι. Πλὴν τίς ἡ ἀνάγκη μαρτυρίου; φθάνει μόνον νὰ φυλάξῃς τὰς ἐντολάς τοῦ Υἱοῦ μου, ἀπολαμβάνεις καὶ ἔττι τὴν Βασιλείαν του. Αὐτός δὲ πάλιν λέγει· Κυρία Θεοτόκε, εἶχα πόθον νὰ καθοδηγήσω καὶ τοὺς γονεῖς μου εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἡ δὲ λέγει· μὴ σε μέλλει δι' αὐτούς, διότι ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε πέρυσι, καὶ διὰ τὰς δεήσεις σου ἔλαθεν ἄνεσιν, διότι ἐπίστευε μυστικῶς τῷ τρόπῳ εἰς τὸν Χριστόν· διὰ δὲ τὸν πατέρα σου μὴ παρακαλῆς παντελῶς, διότι, καὶ νεκρῶν ἀνάστασιν νὰ ἰδῇ, δὲν πεῖθεται, διατὶ ἐτυράνησε καὶ τυραννεῖ καθ' ἐκάστην τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν. Καὶ πάλιν λέγει· Κυρία Θεοτόκε, μίαν χάριν ζητῶ ἀκόμη, ἂν ἦναι τὸ θέλημά σου, νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐδῶ εἰς τὸν ναόν σου νὰ ἀνάπτω τὰς κανδήλας, καὶ ταπεινῶς νὰ σὲ ὑπηρετῶ. Ἡ δὲ λέγει· ἤξευρε ὅτι αἱ κανδήλαι εἶναι πάντοτε ἀναμμέναι χρόνους τριακοσίους τώρα καὶ περισσύτερον, καὶ δὲν ἔχουν χρεῖαν νὰ σβυσθοῦν, καὶ ἐδῶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ κατοικήσῃς· μόνον νὰ γυρίσῃς νὰ ὑπάγῃς πάλιν ἐκεῖ ὅπου ἦσουν· καὶ εἰς τὸ ἕρος μὴν ὑπάγῃς, διότι πολλοὶ πειρασμοὶ μέλλουν νὰ συνέβουν ἐκεῖ, καὶ αὐτὰ ὅπου εἶδες, νὰ τὰ φανερώσῃς τῷ Ἡτολεμαΐδῳ, ὅστις ὑπάρχει τοῦ Υἱοῦ μου θεράπων γνήσιος.

Καὶ μετὰ τοῦτο βλέπει ἕναν ἄνθρωπον καὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ λέγει· Εἶπατε τῇ Βασιλίσῃ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς δυναστικῶς θέλει νὰ θανατώσῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Ἀρχοντας. Καὶ εὐθὺς ἡ Θεοτόκος ἐγερθεῖσα ἀπὸ τοῦ θρόνου, ἐξήλασε, καὶ ἡ-

κολούθησαν ἅπαντες. Καὶ πορευόμενοι, τῷ νεύματι τῆς Θεοτόκου, τὰ σημεῖα τῆς Σελήνης, κατεβυθίσθησαν ἅπαντα, καὶ πλησιάσαντες ἔνδον τοῦ Βυζαντίου, εὐρήκασιν τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς δεδεμένους μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν· καὶ τοὺς Ἄρχοντας καὶ τρεῖς Ἀρχιερεῖς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν κομμένας, καὶ ἐκ τῶν μεγάλων Ἀρχόντων δύο. Καὶ βλέπουσα ἡ Θεοτόκος, ἔκαμε νεῦμα τοῦ Ἁγ. Χριστοφόρου, ὅστις ἐπῆρε τὴν σπάθην ἀπὸ τοῦ δημίου τὰς χεῖρας, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν ἐκείνου. Καὶ ἀφήνωντας τοὺς λοιποὺς ἐκεῖ, ἦλθεν ἡ Θεοτόκος πρὸς αὐτὸν τὸν τύραννον, ὁποῦ ἦτον ἕσωθεν, ὅστις ἐκάθητο εἰς ὄθρονον, καὶ τοῦ λέγει· ἀσεβέστατε καὶ παράνομε, πῶς ἐτόλμησας νὰ πιάσῃς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Ἄρχοντας νὰ τοὺς θανατώσῃς; Καὶ αὐτὸς ἀποκρίνεται μὲ αὐθάδειαν· ποῖα εἶσαι ἐσὺ, ὅπου, μοῦ μιλεῖς ἔτσι; Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦσαν μετὰ τῆς Θεοτόκου, λέγουσι πρὸς αὐτὸν· ἀπιστε καὶ παράνομε, δὲν βλέπεις τὴν Βασίλισσαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁποῦ ἦλθε; Καὶ παρευθὺς, ἀρπάζωντας αὐτὸν ὁ Ἅγιος Χριστόφορος, τὸν ἔρριψε κάτω ἀπὸ τὸν ὄθρονον, καὶ ἐκάθησεν ἡ ὑπερευλογημένη Θεοτόκος. Καὶ πάλιν ἡ Θεοτόκος λέγει πρὸς αὐτὸν μὲ ὀργὴν· διὰ ποῖαν αἰτίαν, ἀσεβέστατε, ἐγύρευσε νὰ θανατώσῃς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Χριστιανούς; τί κακὸν σοῦ ἔκαμαν; Ὁ δὲ τύραννος λέγει· ἔνοχοι θανάτου εἰσίν, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ φέρουν τὸν ἐχθρὸν μου νὰ ἔλθῃ κατεπάνω μου. Καὶ ἡ Θεοτόκος λέγει· ὄχι αὐτοὶ φέρουν, ἀλλ' ἐγὼ φέρω αὐτὸν πρὸς ἐσέ, θέλωντας νὰ σὲ ἀφανίσω καὶ σὲ καὶ ὅλον τὸ ἔθνος σου, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπομένω τὰς ζημίας καὶ ἀδικίας, ὁποῦ κάνεις τῶν Χριστιανῶν καὶ Ὀρθοδόξων μου.

Καὶ πορευθεῖσα ἡ Θεοτόκος εἰς ὅλας τὰς κατοικίας ἐκείνας, μετὰ τῶν Ἁγίων, βαστώντας ὁ μάρτυς Χριστόφορος τὸν ὄθρονον τοῦ Τυράννου, ἐφθασαν εἰς μίαν πόρταν κεκλεισμένην, ἣτις τῷ νεύματι τῆς Θεοτόκου, ἤνοιξε· καὶ εἰσερχόμενοι ἔνδον, εὐρήκασιν ἕνα Ναὸν περικαλλῆ καὶ θαυμάσιον μὲ εἰκόνας καὶ κανδήλας ἀναμμένας, καὶ τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐνδεδυμένους ἀρχιερατικὰς στολὰς, καὶ ἰδόντες τὴν Θεοτόκον, προσεκύνησάν αὐτήν, λέγοντες· εὐχαριστοῦ-

μεν σε, ἠμνοῦμεν σε, δοξολογοῦμεν σε, Κυρία Θεοτόκε, Βασιλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅπου μέλλεις νὰ ἐλευθερώσης ἐν-
τός ὀλίγου ὄλους τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν τὰς χεῖ-
ρας· καὶ ἀφήσαντες ἐκεῖ τὸν θρόνον, ἐξῆλθον ἔξω, ὅπου ἦσαν οἱ
κατάδικοι Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ πίπτοντες, προσεκύνη-
σαν ὄλοι τοὺς τὴν Θεοτόκον, λέγοντες· εὐχαριστοῦμεν σε, Κυρία
Θεοτόκε, Ὑπερένδοξε Δέσποινα ὅπου μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὸν
μεγάλον κίνδυνον, καὶ μᾶς ἤρπασες ἀπὸ τὰς πύλας τοῦ Ἄδου.
Ἢ δὲ λέγει πρὸς αὐτούς· ἀχάριστοι καὶ ἀμετανόητοι, δὲν ἐνθυ-
μᾶσθε τὰς εὐεργεσίας μου· δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅπου τόσαις καὶ τόσαις
φοραῖς ἐλευθέρωσα τὴν Πόλιν ἐτούτην ἀπὸ τόσους κινδύνους; Ὑπά-
γετε τώρα εἰς εἰρήνην, καὶ μὴ γίνεσθε πλέον εἰς πᾶσαν χάριν ἀχά-
ριστοι. Ὁ δὲ Θεολόγος λέγει πρὸς τὴν Θεοτόκον· Πῶς ἀφῆκες
τούτους ὅπου κείτονται ἐδῶ, Δέσποινα, καὶ ἐθνατώθησαν ἀπὸ
τὸν Τύραννον; Ἢ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· αὐτοὶ οὔτε τὸν Θεὸν ποτὲ
ἀνάπαυσαν, οὔτε ἐμένα· καὶ ὄχι μόνον ὑστερήθησαν τὴν πρόσκαι-
ρον ζωὴν, ἀλλ' ἔλαβον καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Εὐθύς, ἐξεληθόντες ἐκεῖνου τοῦ τόπου, ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Ἁ γ ί α ν
Σ ο φ ί α ν· καὶ κράζει τὸν Ἀναστάσιον ἢ Θεοτόκος, καὶ τοῦ λέγει·
λάβε, τέκνον, τὸν Δανιήλ, καὶ πηγαίνετε εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ.
Κωνσταντίνου, νὰ προσκυνήσῃ. Καὶ ἔτιζι ἡ μὲν Θεοτόκος μὲ ὄλους
τοὺς Ἁγίους εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Αὐτοὶ δὲ ὑπήγασιν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, καὶ ποιήσαντες τὸ σημεῖον τοῦ Σταυ-
ροῦ, ἤνοιξαν ἢ πόρταις, καὶ εἰσῆλθον ἔνδον, καὶ εὖρον Ἀγαρηνοὺς,
καὶ τοὺς ἐδίωξεν ὁ μάρτυς Ἀ ν α σ τ ά σ ι ο ς ἔξω.

Καὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, εἶδον ἓνα κάλυμμα· καὶ
ξεσκεπάζωντάς το, εἶδασι μίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πολλὰ ὠραίαν,
ὅπου ἔλαμπε καὶ ἀκτινοβολοῦσεν, ὡσάν ὁ Ἥλιος τὴν πρώτην ἡμέ-
ραν ὅπου ἐστερεώθη· καὶ ἀσπαζόμενοι αὐτήν, λέγει ὁ Ἀναστά-
σιος τῷ Δανιήλ· βλέπεις αὐτήν; Τώρα ὅπου ἐγινε Χριστιανωσύνη,
μέλλει νὰ κάμῃ πολλὰ καὶ μεγάλα θαύματα, τόσον ὥστε καὶ
νεκροὺς νὰ ἀναστήσῃ· καὶ θέλουν κτίσει καὶ Ἐκκλησίαν πολλὰ
μεγάλην εἰς τὸ ὄνομά της. Καὶ σκεπάζωντάς τινε, ἐξῆλθον, καὶ

επήγασιν εἰς τὸν οἶκον. Τότε τοῦ λέγει ὁ Θεὸς Ἀναστάσιος· πήγαινε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ προφθάσῃς τὸν ὄρθρον. Καὶ ὁ Δανιὴλ τὸν ἐβίαζε νὰ πηγαίνωσιν ἑμὸς εἰς τὸν Ἅγιον Πτολεμαῖδος, νὰ διηγηθῶσιν ἐκεῖνα, ὅπου εἶπεν ἡ Θεοτόκος. Ὁ δὲ λέγει· ὕπαγε μόνος, καὶ διηγήσου τοῦ ἐκεῖνα ὅπου εἶδες· καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, διότι ἰδοὺ ὅπου ἐτελείωσε καὶ τὸ κηρίον.

Ἀνοίξας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ Δανιὴλ, εἶδεν ἀληθῶς, ὅτι ἦτον κοντὰ νὰ σβύσῃ τὸ κηρίον· καὶ οὕτως ἐδόξατε τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα, διὰ τὰ ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν. Ὅμως ἐσηκώθηκε καὶ ἐπήγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πατριαρχείου, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸ ψαλτήριον. Καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν, ὑπῆγε καὶ εἶρηκε τὸν Ἅγιον Πτολεμαῖδος, καὶ τοῦ ἐδιηγήθη τὴν φοβερὰν ταύτην ὄπτασίαν. Ὁ δὲ λέγει· Ἰδοὺ, πάτερ Δανιὴλ, ὅπου ἔλαβες τὴν πληροφορίαν· πρέπει νὰ κάμῃς καθὼς σοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Θεοτόκος. Καὶ οὕτω μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἐτοιμάσθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς Κορυφούς, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἐνώπιον τηλικούτων τεκμηρίων, εὐγλώττων αὐτόχρημα καὶ καταδεικτικῶν, σιγάτω πᾶτα συκοφαντία, οἱ δὲ ἑτερόδοξοι ὑποχωρησάτωσαν ἡμῖν τὸ ἀριστεῖον τῆς πατριωτικῆς πίστεως!

Λείποτε ὑπὸ θαυμάτων, καὶ ὀνείρων, καὶ ὀπτασιῶν καὶ μύθων, καὶ συμβόλων τὸ Ἑλληνικὸν γένος κεντριζόμενον, ἐπορεύθη ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μεταμορφώσεών του!

Τίς γὰρ διδάσκει νηπίοις καὶ ἀνήθοις νεανίσκοις, ἐν μέσῳ αἰῶνος γενικῆς ἀσεβείας καὶ παραφθορᾶς, ὅτε ἀλλαγῶν κατεδαφίζονται ναὶ Χριστοῦ, καὶ βλασφημοῦνται παραδόσεις, καὶ πανδήμως ἡ θρησκεία τοῦ λόγου θεατριζέται, τίς διδάσκει πρὸς ἀπλοῦκοις καὶ ἀκατηχῆτοις τὴν πρὸς τὸν Πατέρα τῶν φώτων ἀπειρον πίστιν, τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν μέχρι μαρτυρίου καθυποταγῆν, τὴν πρὸς τοὺς κανόνας εὐστάθειαν, τὴν ἡρωϊκὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀκήρατα παραγγέλματα; Τίς ἐνεστάλλεξεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὸν διάπυρον ἔρωτα τοῦ

Θρησκευματος ἐκείνου τοῦ εἰς ἓκ τὸ γένος περιάγοιτος, καὶ ἐκρά-
 τυνε τὸ πάντως ἀκαλλιέργητον αὐτῶν πνεῦμα ἐν ἐνόητι θυσίας,
 καὶ αὐταπαρνήσεως, ἐν ἐντολῇ θλίψεως, ἀνάγκης, ἐξορίας, μα-
 στιγώσεως, ἐν μερίδι ἀγιάσματος; Τίς ἐμπνέει αὐτοῖς προφη-
 τικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας σήμερον, μετὰ πολλοὺς ἐνιαυτοὺς,
 μόλις τολμᾷ νὰ κυρώσῃ ἡ ὑψηλότερα τῆς ἱστοριονομικῆς ἐπι-
 στήμης θεωρία; Εἰς τίνα γυμνάσια, ἢ παιδευτήρια, ἢ πανεπι-
 στήμεια, ἢ ἱεροσπουδαστήρια ἐμορφώθησαν καὶ περιασκοῦνται οἱ
 τόσοι καὶ τόσοι στρατιῶται τοῦ Κυρίου, οὓς, καθ' ὄρισμένους
 καιροὺς, ὅτε μὲν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς πίστεως, ὅτε δὲ ὑπὸ
 τὴν τῆς πολιτείας, καὶ ἄλλοτε ἄλλως, ἀείποτε δὲ μεγαλοφύχως,
 ἡ Ἑλλάς ἐκπέμπει σφάγις ἐπὶ τὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας
 πανάγιον θυσιαστήριον;

Οἱ αἰῶνες τῶν Ὁμολογιῶν καὶ τῶν Μαρτυρίων ἔπονται κατὰ
 συνέχειαν, καὶ καλύπτουσιν ἀπὸ ἄκρον ἕως ἄκρου τὴν ἱεράν τῆς
 Ἑλλάδος γῆν, καθὼς ἐν τοῖς Ἑβραίοις καὶ Ἡμέραις οὗτος ὁ σι-
 δηροῦς αἰὼν τὸν χάλκινον ἕτερον διαδέχεται. Οὐδέποτε θέλει
 παραλείψει τὰ ἔχνη καὶ τὴν ἀλάνθαστον ὁδηγίαν τοῦ αἵματος ὁ
 βουλόμενος λυσιτελῶς νὰ διατρέξῃ τὰ πυροφόρα καὶ ἀπέρατα δά-
 πεδα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἡ θυγάτηρ τῆς ἀρχαιότητος περι-
 οδεύει, γραμμὴν κοκκίνην ὀπισθεν τῶν ποδῶν αὐτῆς ἐγκαταλεί-
 πουσα. — Ἐνθρονίζεται ὁ Χριστιανισμὸς μὲ χύσιν ἀφθονον αἵ-
 ματος, ἀκολουθοῦσιν οἱ τῆς δογματοθεσίας ἀγῶνες, κατόπιν ἐρ-
 χονται τῆς Εἰκονομαχίας τὰ καλλιστέφανα ἄθλα· μετ' ὀλίγον
 ἤκουσι τῆς Σταυροφορίας οἱ πόλεμοι, καὶ ἔκτοτε αἷμα, διηνεκῶς
 αἷμα καὶ μάρτυρες, ἀπὸ Ὀτμάνου μέχρι τῆς σήμερον!

Τί τὰ πολλά; — Ἐάν ὑπάρχῃ ἀλήθεια βοῶσα, καὶ ἀνωτέρα
 πάσης ζητήσεως, αὕτη ἐστίν· ὅτι μόνη θρησκεία ἐν τῷ κόσμῳ
 αὐτολόχευτος, αὐτόφωτος, ἐμφυτος, αὐτοδιδάκτος, θρησκεία δι-
 δάσκαλος σταθερότητος, καὶ παντοίας βασάνου θριαμβεύτρια,
 θρησκεία οὐχὶ καταστέλλουσα, ἀλλὰ περιθάλλουσα καὶ διηγεί-
 ρουσα τὴν ἀγάπην τῆς ἐλευθερίας, καὶ τροφεύουσα τὸν ἐθνισμὸν,
 Ὁρησκεία ψυχαγωγούσα καὶ ἀναμοχλεύουσα τὰ πλήθη χωρὶς οἰασ-

οὐν ἀνθρωπίνης ἐπιθέσεως, ἄνευ βασιλικῆς ἢ κυβερνητικῆς οἰασ-
δήποτε συνεργείας, εἶναι ἡ Ἰσραηλικὴ τῆς Ἑλληνικῆς γενεᾶς. Ἀὐτὴ
γὰρ καὶ μόνη βρῦει ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς, ἐξ αὐτῶν
ἐκείνων τῶν σπλάγγων τῆς ἐγγενοῦς ἱστορίας. Αἱ δὲ λοιπαί,
σχετικῶς πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα, ἅγια μὲν εἰσὶ μᾶλλον ἢ
ἦττον ἐγκαθιδρύματα, καθ' ὅσον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωφρονίζουσι
τοὺς λαοὺς, καὶ περιστέλλουσι τὴν αὐτοδικίαν, ἀληθῶς δὲ μνησ-
ναὶ εἰσὶν, ἐπὶ τοσούτου μόνον ἐργαζόμεναι, ἐφ' ὅσον διὰ μεσολα-
θήσεως ἀνθρωπίνης τεχνικῶς μὲν εὐθετοῦνται, πολυδαπκνῶς δὲ
καὶ πολυβορῦως ἐν τῇ κοινωνίᾳ συντηροῦνται καὶ διατρέφονται.

Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τὸν δετὸν ἀδιάρρηκτον ἱστοριονομικὸν δεσ-
μὸν μεταξὺ Ἰσραηλίου καὶ πολιτείας ὁ σημερινὸς φωτισμὸς
περιδῶν, ἀπέδωκεν εἰς κινήματα δεισιδαιμονίας, καὶ ἀμαθίας,
καὶ Ἰσραηλομανίας τὰς ὑπὸ πρόσχημα μὲν ἐκκλησιαστικῶν, οὐ-
σιωδῶς δὲ ὑπὲρ ἀκεραιότητος ἔθνους, καὶ πολιτικῆς ἀδιαχωρι-
σίας παρὰ τοῦ μεσαιῶνος προσενηχθείσας ἀφειδαῖς ὀυσίας. Ἐθεω-
ρήθησαν τὰ ἀποτελέσματα, ὁ δὲ νοῦς ἔμεινεν ἀνεξέταστος· ἐξω-
γράφησαν τὸν ἱματισμὸν, ἀλλὰ τὴν τοῦ σώματος καλλονὴν οὐκ
εἶδον. Ἐν τούτοις ὁ Μεσαιῶν, τὴν μοναδικὴν πολιτείαν καὶ τὸν μο-
νάδα βίον ὑποκρινόμενος, ἐξέφυγεν ἀδιάγνωτος πολλὰς ἐνέδρας καὶ
ἀπάτας τοῦ κόσμου, μεχρισοῦ, καταβῆς εἰς τὴν νεωτέραν ζωὴν,
ἀπέθεσεν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Λαύρας τὸ καλογηρικὸν κιλίκιον.

Καὶ κατὰ τοῦτο, πρέπει τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τοῦδε νὰ προειδο-
ποιήσωμεν εἰς ἀποφυγὴν παλλιλογίας, ὅτι, ὡσάκις ἐφεξῆς ἐν τῇ
δειγῆσει Ἰσραηλιτικῶν ἀγῶνας ἀπαντήσωμεν, ἀείποτε τὸ πνεῦμα
αὐτῶν ὀφείλομεν ν' ἀπονέμομεν εἰς τινὰ πολιτικὴν ἀπὸρρηκτὸν
ἀφορμὴν. Ἡ πρόοδος τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἶναι ἀδιαίρετος ἀπὸ
τὴν τοῦ ἱερατικοῦ. Ἐν τούτῳ τῷ κυρίῳ καὶ οὐσιωδιστατέρῳ χη-
ρακτηρίσματι κρύπτεται τὸ μυστήριον ὅχι μόνον τοῦ μεσαιῶνος,
ἀλλ' ὡσαύτως καὶ τῆς μεταγενεστέρης ἐποχῆς. Ὅταν ἴδῃς συμ-
πτώματα Ἰσραηλιτικοῦ ὀργανισμοῦ, περιμένε βεβαίως πρὸς ἐξῆς
τινα καὶ σύντονον πολιτικὴν διακίνησιν.

— Οἱ Λατῖνοι παρεδίχθησαν πρὸς ἡμῶν πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ

τόδε τὸ πνευματικὸν δῶρον τῆς Θεομητορικῆς προσωποποιήσεως ἄλλ' ὡς ἔθος αὐτοῖς, χωρὶς νὰ γεύθῃσι δεόντως τοῦ πατριωτικοῦ κάλλους αὐτοῦ. Ἄλλως, τοιοῦτον κάλλος, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τὴν ἐθνικὴν, ἦτον ἀνάρμωστον παρ' αὐτοῖς· διόπερ καὶ καταβίβασαντες οὐρανόνθεν αὐτὸ ἐπὶ γῆς, μετὰ γητῶν ἐμπορημάτων ἠμαύρωσαν τὴν θεαπεσίαν καὶ αὐτὸν αὐτοῦ λάμψιν. Οἱ δὲ Διαμαρτυρούμενοι, οἵτινες ἀμέσως παρ' ἡμῶν οὐκ ἐγένοντο υἱοὶ φωτός, οὗτοι οὐδ' ἐνόησαν, οὐδὲ παρεδέχθησαν τὴν λατρίαν τῆς ὑψηλοτέρας τῶν οὐρανῶν καθολικότητος. Ὀπαδοὶ γράμματος, δὲν ἐψήφισαν τοῦ πνεύματος τὴν δημιουργίαν· μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ κατανοήσωσι τὴν ἔξοχον σοφίαν τοῦ ἀνατολικοῦ συμβολισμοῦ, νομίζουσιν ὅτι τοσοῦτω μᾶλλον διακρίνονται ἐπὶ καθαρότητι λατρείας, ὅσα πλέον προστρέβωσι μῶμον τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ πνεύματος, ἕνεκα τῆς τούτων ἀφοσιώσεως πρὸς τὰ σχήματα τῆς οικείας πίστεως καὶ πατρίδος.

Τὸ δὲ πνευματικώτατον τῆς Θεομητορικῆς προσωποποιήσεως οἱ χοῖκοι Λατίνοι παραγνωρίσαντες, χοῖκῶς καὶ ὕλικῶς ἐξεικόνισαν ἐν ζωγραφήμασι τὴν αἰθεροειδῆ καὶ ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον αὐτῆς καλλονήν.

Ὅμως ἡ ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν παράδοσιν σεβόμενη τῶν Πατέρων ἐπέθηκε φραγμὸν εἰς τὴν αὐθαιρεσίαν τῆς Τέχνης. — Εἷς καὶ μόνος τύπος ἐξεικονίσεως εἶναι θεμιτὸς, καθὼς μία καὶ μόνη ὑπάρχει ἡ ἐκφραζομένη ἰδέα τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας. Εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἀρχαιότυπον τῆς προσωπογραφίας καὶ τοῦ χρωματισμοῦ, ἡ αὐστηρότης συγχρόνως τῶν γραμμῶν καὶ σεμνότης, αἱ μυστηριώδεις σκιαὶ αἱ ἐπιχρῶμεναι ἐπ' ἐκείνην τὴν πάνσεκτον ὄψιν, ὁ κεκρυκέφαλος δι' οὗ σταθερῶς ἠμικαλύπτεται ἡ παρθενικὴ κεφαλὴ, πάντα συνάδουσι μὲ τὸ ἀρχαιότυπον καὶ παρθενικὸν καὶ μυστηριώδες τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας. — Ἡ Τέχνη, καὶ ἂν τελειοποιηθῇ παρ' ἡμῖν, ἀφείλει νὰ σεβασθῇ πιστῶς ἀείποτε τῆς Βυζαντινῆς ζωγραφικῆς τὴν ἀπλότητα καὶ σεμνότητα. Ἄλλοι δὲ ἅς μιμῶνται δουλικῶς τὸ κυανὸν χρῶμα τοῦ στερεώματος· ἡμῖν ἀρμόζει ὁ χρυσοφει-

γῆς ἐκεῖνος οὐρανός, διότι ὁ γλαυκὸς εἰς τὸ εὐκράτον κλίμα μας εἶναι κοινὸς καὶ καθημερινός. Ἀφ' ἑτέρου, πρὸς τίνα γενεὰν στίλβου-σιν οἱ Οὐρανοὶ τοσοῦτον, ὅσον ἐστίλψαν καὶ στίλβουσι πρὸς ἡμᾶς ;

ΜΑ΄.

Ἡ Κωνσταντινούπολις Ἰδρα Πατριαρχική.

Ἡ μετατόπισις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου κατ' ἀνάγκην ἐμελλε νὰ συνεπιφέρει τῆς ἀπείρου αὐτοκρατορίας τὴν διαίρεσιν. Ἄλλαι ἦσαν αἱ βροχαὶ τῶν Ἀυτικῶν λαῶν, καὶ ἄλλαι τῶν Ἀνατολικῶν· ἄλλα συμφέροντα συνεζητοῦντο ἐν Ῥώμῃ καὶ ἄλλα ἐν Κωνσταντινούπολει. Ὁ θρόνος δούς προτίμησιν εἰς τὰς ἐθθινὰς ἐπικρατίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου περιπεσὼν εἰς τὴν τῶν ἐσπερίων ὀργὴν, ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν ἀνευδοιάστως νὰ ἐγκολπωθῇ τὰς τύχας τῶν νέων ὑπηκόων. Τοῦτο δὲ ποίων, ἐτίθετο, καθὼς εἶπομεν, εἰς κατάστασιν νὰ φράττη μετὰ πλείονος εὐκολίας τὴν ὀρμὴν τῶν Περσῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀναφυομένων βαρβαρικῶν ἐθνῶν.

Ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἡ καὶ τοι μὴ ὀρθόδοξος βασιλεία τοῦ Κωνσταντίου εἰς Βυζάντιον, σφραγίζουσι τέλος τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεσαιωνικῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τοῦ νῦν ἡ Κωνσταντινούπολις, ἔδρα τῆς ἀσφαλεστέρας καὶ λαμπροτέρας πολιτείας, ἐστὶα σοφῶν Πατέρων, καὶ Θεολόγων, καὶ ρητόρων καὶ πεπαιδευμένων λαϊκῶν θέλει διαφιλονεικῆσαι τὰ πρωτεία τῇ Ῥώμῃ· καθὼς δὲ ὑπάρχει πολιτικῶς ἀνεξάρτητος, οὕτω θέλει καιρῶ τῷ δέοντι ἀπαιτῆσαι καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν χειραφεσίαν. Ἰῶδη μὲ βλέμμα φθονερδὸν ὁ Ῥωμαϊκὸς Ἐπίσκοπος παρατηρεῖ τὴν Ἀνατολὴν γενομένην ὀσημέραι κέντρον ἀρχῆς, φωτισμοῦ καὶ παιδείας, ἐνῶ ἡ πρόην βασιλεὺς καθεκάζην ἐπὶ μάλλον ὠχρίξ καὶ ἐρημοῦται ὑπὸ τὰ ἀσθενῆ σκῆπτρα τῶν διαδόχων τοῦ Κωνσταντος.

Καὶ αὕτη ἀκριβῶς ἡ ἀνικανότης τῶν Ἀυτικῶν αὐτοκρατόρων ἐξημάτισεν ἐν τῶν κυριωτέρων αἰτίων ὅσα συνέτεινον εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα· διότι μετὰ τὸν βασιλεῖα, αὗτος ὑπῆρχεν ὁ μόνος ἐν τῇ Δύσει πνευματικὸς μὲν ἀλλὰ κραταιὸς ἀρχηγός.